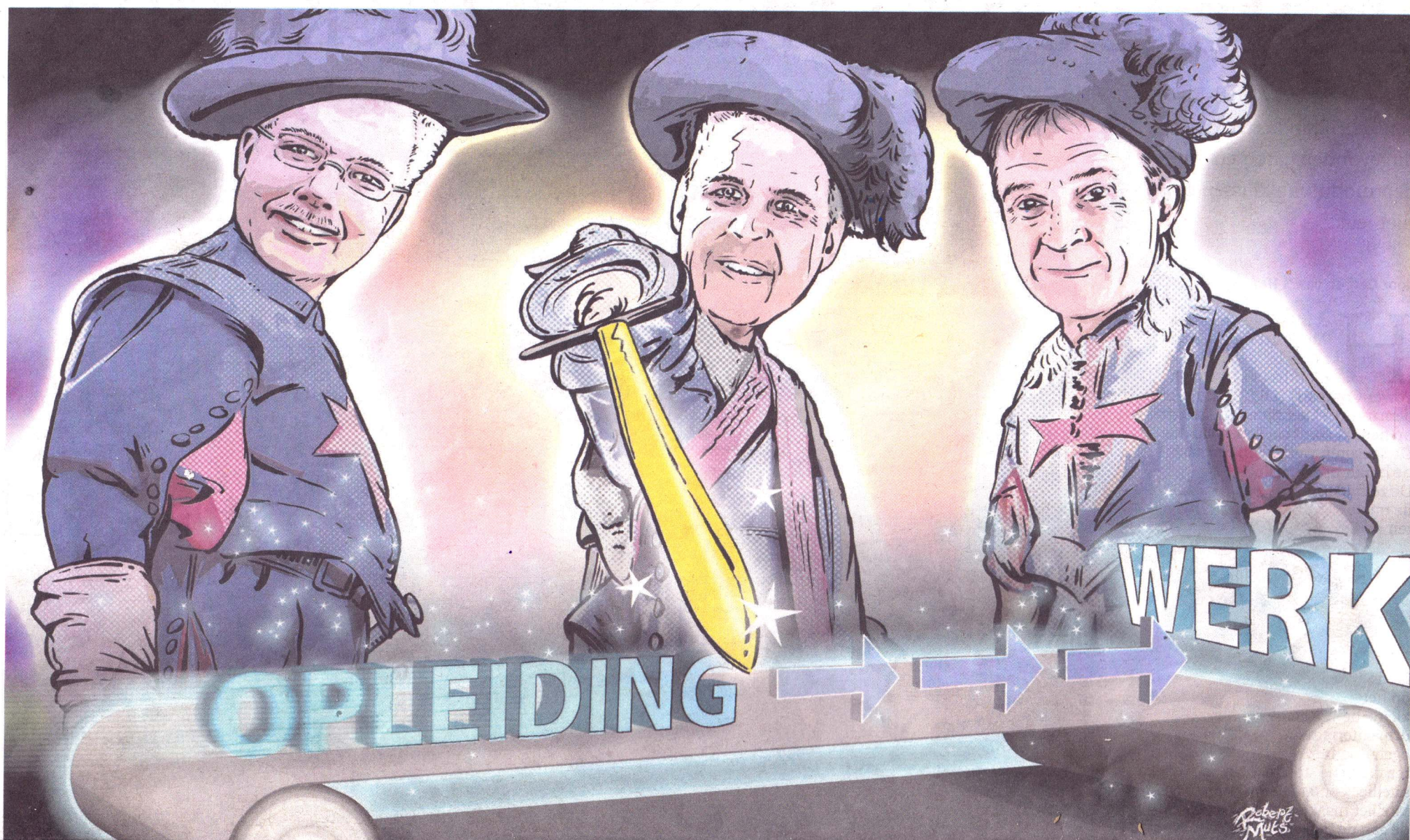

LIMBURGSE ZAKEN Peter Kamps

De drie musketiers van Linne

Op papier lijkt het verhaal te kloppen. Limburg vergrijsst, talentvolle jongeren trekken weg om hun geluk in de Randstad te beproeven. Bedrijven in de provincie kost het daardoor steeds meer moeite geschikt personeel te vinden. De crisis heeft die pijn verzacht, maar nu deze op zijn retour is, steekt de oude klacht weer de kop op. Vacatures blijken vaak lastig in te vullen. De kansrijken zijn gezegd gevlogen, de ouderen op weg naar de uitgang en veel werklozen en kansarmen in de kaartenbakken van de sociale dienst van de gemeente niet geschikt, tenzij ze bijgespijkerd worden en werkervaring opdoen. Vervelend voor Limburg, maar niettemin ook een kans. Niet alleen voor vee mensen die nu nog aan de kant staan, maar ook voor ondernemers die brood zien in het aan de slag helpen van die doelgroep. In Linne lopen we drie van deze ondernemers tegen het lijf: Joep Vossen (53), Jaap de Jonge (57) en Henk Douven (55). De voormalige directeur van een regionaal opleidingscentrum, oud-bakkerijmanager en ex-controller runnen daar - met dertien vaste medewerkers en een groep zzp'ers - een trio bedrijven, dat erkende opleidingen verzorgt en zogeheten transitietrajecten organiseert voor mensen aan de onderkant van de arbeidsmarkt. Daarover zo meer. Eerst iets over dat driemanschap. Vossen werkte tot 2008 op een roc, een regionaal opleidingscentrum. Hij stoorde zich aan de enorme schooluitval. Dat niet de leerling, maar het geld centraal stond. Besloot daarom principieel voor zichzelf te beginnen. Ook Jaap de Jonge en Henk Douven misten de menselijke maat in hun werk en besloten hun leven een andere draai te geven. Sinds 2014 proberen ze gedrieën hun visie op maatschappelijk verantwoord en duurzaam ondernemerschap samen

te geven. En ja, daarbij hoort ook de eerste in Nederland rondrijdende elektronisch aangedreven Ford Focus, die voor de deur staat. Orgb, O & O en OKE4U, zo hebben de heren hun bedrijfjes gedoopt. Hippe namen, maar interessanter is de combinatie van ondersteuning die aangeboden wordt. Werklozen en bijstandsgerechtigden kunnen er mbo-opleidingen volgen, inclusief het vooruitzicht op een baan daarna. Het transferiummodel, noemt Henk Douven dat, de man achter O & O. De drie musketiers van Linne, laten we de idealistische ondernemers zo maar noemen, mikken daarbij vooral op beroepen waaraan tekorten bestaan. Kapsters zijn er meer dan genoeg in Limburg, vertelt Douven. Maar de vraag naar logistiek personeel, operators, callcenter-personeel en gastheren en gastvrouwen is groter dan het aanbod. Vandaar ook de goede vooruitzichten voor die mensen op de arbeidsmarkt. Ook dat past binnen de filosofie van de trojka. Ze verafschuwen het rondpompen van werklozen van het ene naar het andere gesubsidieerde baantje - het draaideurmodel, noemen ze het schamper. Zetten zich af tegen gemeenten die nog altijd kiezen voor de kortste weg naar werk. Dat past niet bij de doelgroep, is hun overtuiging. Wat wel past, is de weg der geleidelijkheid, waarbij die mensen eerst maximaal een jaar lang opgeleid en getraind worden, zodat ze weer arbeidsfit zijn en tegelijk een gerichte beroepsopleiding krijgen. Ook moet aan die eindstreep een echte baan op de mensen wachten. Dan pas is sprake van een duurzame oplossing, zegt Joep Vossen. En daarop zeggen de heren het patent te hebben. Dankzij een heel arsenaal aan instrumenten, zoals opleidingen met erkende diploma's, training on the job en vacature-acquisitie bij bedrijven. Niet dat het gemakkelijk gaat, het geduld van de heren wordt op de proef gesteld. Op enkele

Omdat Limburg vergrijsst en talentvolle jongeren de provincie de rug toekeren, is het meer dan ooit zaak kansarmen als nog geschikt te maken voor de arbeidsmarkt. Zeker nu de economie aantrekt. Een verfrissend geluid uit Linne.

Peter Kamps is commentator van deze krant en schrijft op deze plek wekelijks over economie, politiek en ondernemerschap in Limburg

le plekken in Limburg wordt de aanpak op dit moment in de praktijk gebracht. In Heerlen bijvoorbeeld worden twee groepen van mensen uit de bijstand opgeleid tot contactcentrummedewerker, in Roermond twintig mensen tot logistiek medewerker. Ook zijn er al mensen met succes bij een werkgever geplaatst zijn. Douven noemt motel Van der Valk in Urmond, het reserveringscentrum de Fletcherhotelgroep in Valkenburg en een Porschedealer in Beek. Dan nu het verdienmodel. Want hoe bevlagen en begaan met kansarmen de heren ook zijn, ze moeten er ook hun boterham mee verdienen. Per deelnemer toucheren ze van gemeentewege gemiddeld 3500 euro. Geen vetpot, zeggen ze. Een erfenis uit het verleden, merkt Vossen cynisch op, toen het geld in de reïntegratiesector niet op kon en er veel misging. Met als gevolg een forse bezuiniging, waardoor gemeenten nu nog amper budget hebben en aarzelen grotere contracten af te sluiten. Terwijl dat laatste juist de kracht van het driemanschap is. Hoe meer deelnemers, hoe lager de kosten en hoe groter de kansen op succes. Vandaar dat nu ook nagedacht wordt over kleinere trajecten in groepsverband. Dat pionierswerk is nodig om het te kunnen uitzingen totdat Limburg-breed het besef ontstaat dat de drie met hun aanpak het verschil maken. En daar geloven ze zelf heilig in, hoe lastig het ook is om sociale diensten mee te krijgen. Maar tegelijk weten Vossen, De Jonge en Douven ook dat dit verandert naarmate de vraag naar Limburgs personeel het aanbod overtreft en hun duurzame aanpak voor een blijvende oplossing voor iedereen zorgt. De rap dalende werkloosheid in Limburg klinkt de drie musketiers daarom als muziek in de oren.

Meer columns op www.limburger.nl
Reageren? p.kamps@mgl.nl